

бе си едно примирение. Душата му стана мека и готова на всеопрощение.

А Царка, седнала до него, го погледваше и сѣкашъ още чуваше името си отъ неговитѣ уста.

— Една дума и какво направи! — се чудѣше тя. . . . Ала като си спомни всичко преживѣно, пакъ избухна нещо въ нея. То бѣше по-силно отъ разума: гласътъ на разбита младостъ се издигаше на кипнали вълни — и тя не можеше да му прости.

— Царке, — отвори уста той, да каже нѣкаква съкровена мисълъ ала Павелъ влезе и той млъкна.

— Ела при мене, Павле, — се обърна болния, — седни до мене; искамъ да те погледамъ,

— Какъ си? — По-добре ли си? — запита Павелъ.